

Lackfi János

A SEMMI SZÉKE

WORLD PRESS PHOTO

2018-09-20 | **VERS, WORLD PRESS PHOTO**

Azért ülök itt. Éppen itt történt. Nem is itt történt. Nem tudom, hol történt. Mindegy, hol történt. Nem mindegy, hol történt. Minden más mindegy, ez az egy nem. A vérét épp ez a föld itta be. Itt ülök a vére felett. Itt kiált a vére az égre. Akkor is, ha milliónyi

helyen ül még milliányi anya a fia vére fölött. De ez az én fiam vére. Ha ezer karom volna, mindegyikbe géppisztolyt fognék, és bosszút állnék. Ha erős lennék, úgy morzsolnám szét a fejüket, mint az olajbogyót.

Hogy kiknek a fejét? Azt nem tudom. Hiába vinnének rendőrségre, bíróságra, nem tudnám felismerni az arcokat. Egyik olajbogyó épp, mint a másik. Nem adnak arcot a tetteikhez. Bujkálnak, fedezékbe, falak mögé, maszk mögé, kendő mögé. Hogy bárki lehessenek. Hogy senkik lehessenek. Így akarnak valakivé válni. Valaki másnak a vére árán. Úgy szereznek arcot, hogy elveszik a fiam arcát. Akit a Teremtő megformázott a maga gyönyörűségére. És kézbe foghattam, amikor nem volt nagyobb egy padlizsánnál.

Majdnem olyan lila feje volt a bögéstől. És az apja is megfoghatta, pedig ma már ő is a föld alatt van. De neki legalább sírja lett. Igaz, mostanra a temető is romokban. A fiamról nem is tudom, vajon a föld alatt van-e. A föld alatt vagy a föld felett vagy az égben. Akna hullott rá, robbanógolyó, ilyesmi.

Azt mondta, hoz vizet, mert a mi kutunkat teledobálták kosszal meg halottakkal. Hoz vizet, ide két utca. Ezek meg rádobtak valamit, amitől széjjelspriccelt ő is meg az utca is. Mindenhol van és sehol. Ha ezer kezem lenne, összekapargatnám darabokból.

Szeretett biciklizni. Szerette a humuszt. Mindig leette az ingeit, mennyit szidtam miatta. Most már sosem eszi le az ingeit. Sose dézsmálja meg a humuszt, amiből kevés van. Sose nyargal életveszélyesen azzal a nyavalyás biciklivel. Nem lehet szidni, nem lehet ölelgetni. Nem lehet mondani neki, hogy mama kicsi padlizsánja. Nem mondja rá röhögve, hogy ja, hetvenkilós nagy szőrös padlizsán, az már világrekord.

Nem akarta, hogy tutujgassam, olyan nagy felnőtt volt már, a haverjai kiröhögik. Nem dámázik már a haverokkal. Legyőzhetetlen. Sose győz többé. A haverjai is ki tudja, hol vannak már. Nem jön haza részegen, nem mondom, hogy utálok a részeg pofáját. Nem hazudja, csak kávéztunk, mama, erős volt a kávé, na, elfáradtam kicsit, hagyj aludni!

Ez volt az ő széke. Kipárnáztam egy pokróccal, nekem túl kemény. Nem mai csont vagyok. Ezt mondták a katonák is, keljek föl, nem való itt ücsörögni hőségben-fagyban, az én koromban. Mintha volna életkor, amelyikben ez természetes dolog. Kik ücsörögnek egy széken a semmi közepén? A gyerekek? Az erős férfiak? A fiatal lányok? A menyecskék? Csak nekem nem szabad? Mondtam nekik, menjenek, tegye mindenki a dolgát. Ők pufogtassanak, én csak itt ülök, fázok és megsülök.

Kérdezték meddig. Mondtam, amíg a világ világ, s még pár nap. Amíg még emlékszem, miért ülök itt. Amíg érzem a haragot, a fájdalmat magamban. Ha mindezekről már megfeledkeztem, felállok, fogom a székem, és megyek haza. Ha még emlékszem rá, merre van a haza. Ha még lesz akkor haza egyáltalán.

Kép | Hír 1. díj, sorozat, Jelölt, Az év fotója

Ivor Prickett, Írország, The New York Times

Ágyútűzben meghalt fiát gyászolja egy asszony Moszul nyugati részében.